

[Hanne Reintoft.]

at man nu står over for at skulle tilpasse vores aktieselskabslovgivning til et fællesmarked, vi endnu ikke er trådt ind i.

Kai Moltke: Den største mangel i det foreliggende forslag ser jeg deri, at man lige foran den 15. marts kommer med en henstilling til regeringen om at gennemføre en række principper i den foreliggende situation. Vi har den 11. marts i dag. Skal der være tid til at holde regeringsmøde? Skal der være tid til fremsætte forslag? Er man forberedt på, at der skal dispensationer til? Hvis man tager fat på dette spørgsmål, må der fremsættes ganske konkrete og afgørende forslag, som er blevet nødvendige på grund af den udvikling, som har fundet sted, og som har vist sig at være uholdbar. Den vej har man desværre ikke valgt; det kan jo af og til medføre vanskeligheder at udforme sådanne konkrete punkter ud over det, som står opremset i forslaget til folketingsbeslutning, men der er jo visse ting, som er ganske afgørende.

Med hensyn til punkt 1 i forslaget vil jeg for mit vedkommende afvente handelsministerens lovforslag. Handelsministeren har nu forsikret, at med hensyn til regnskab, revision og kontrol vil der komme ganske klare bestemmelser. Der vil sikkert blive givet dispensation til gennemførelse af et sådant lovforslag. Det må vi altså se på, når det kommer til sin tid. Jeg skal ikke fordybe mig i den side af sagen.

Derimod var jeg i og for sig temmelig glad for, at der i alle tilfælde fra de konservatives side blev nævnt ordet koncernregnskaber. Jeg tror, det er et af de steder, hvor det brænder mest på i den nuværende lovgivning. Jeg formoder, at handelsministeren også vil erindre dette punkt. Det er muligt, man skal tage bankloven med i denne forbindelse, for vi oplever en udvikling, hvor større og større indflydelse udøves gennem datterselskaber. Det er her, jeg vil ændre, og noget af det vigtigste er måske ganske konkrete foranstaltninger i forbindelse med datterselskaberne.

Jeg må lige komme med en indskudt bemærkning. Jeg ser med stor sympati på, at man kan se, hvem der ejer aktierne i de forskellige store, afgørende selskaber, hvem der har indflydelse, hvem der har dispositi-

onsretten. Men jeg må sige, at praktisk erfaring har vist mig, at det er ikke så vigtigt, om en lille detailhandler eller grosserer Petersen køber en aktie den ene dag og lader den registrere i registeret og sælger den den næste dag, når han får brug for nogle kontante penge for at føre forretningen videre. Det afgørende spørgsmål på dette område er, om store finansinstitutter, banker, investeringsselskaber eller andre store aktieselskaber, opkøber aktieposter og derved nærmer sig koncernprincippet.

Hvori ligger faren ved hele koncernprincippet? Her må jeg komme med det lille råd, at man bør ændre en formulering i dette forslag til beslutning. Punkt 3 lyder:

„Begrænsning af mulighederne for at udnytte aktieselskabsformen til omgåelse af skattelovgivningen eller til skade for kreditorers og ansattes retsstilling“.

Jeg ville for mit vedkommende sige:

„Forhindring af udnyttelse af aktieselskabsformen til at omgå skattebestemmelser“.

Jeg tror, det er nødvendigt at foretage en sådan rettelse, for ellers kan det blive opfattet sådan, at man må nok snyde lidt, men man må ikke snyde for meget. Det er det, der ligger i ordet begrænsning.

Dernæst tilbage til et af de punkter, som jeg anser for vigtige, og som man bliver nødt til at se på. Det er koncernregnskaberne, og det er bankfilialerne. Hvad drejer det sig i virkeligheden om her? Det drejer sig om to forskellige fænomener, som hænger sammen. Det ene er den enkelte økonomiske organisations mere eller mindre anonyme indflydelse i de forskellige selskaber, som eksisterer på papiret som selvstændige, men som i virkeligheden er forbundne og afhængige. Det andet fænomen, som jeg desværre synes man har sprunget helt over, drejer sig om koncerner og datterselskaber med skæve regnskabsår. Jeg har et par gange siden 1967 beskæftiget mig med dette, men nu, da vi lever så at sige i en Glistrups tid, kan jeg ikke lade være at minde om et foredrag, som oprindelig var udarbejdet til Danmarks radio efter Boss-skandalen, men som ikke blev holdt dér — jeg ved ikke, hvem der krydsede det — og i stedet for kom i Højskolebladet. Det var en af vore dygtige, analyserende økonomer, Helge Andersen, der netop henviste til betydningen af en rigtig måde at føre